

עפ"ת 51498/10/13 - ברגובויי דניס נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ת 51498-10-13 ברגובויי דניס נ' מדינת ישראל

בפני כב' השופטת הבכירה, נגה אהד

ברגובויי דניס

נגד

מדינת ישראל

פסק דין

בפניי ערעור על פסק דין בימ"ש תעבורה מרכז (כב' השופטת אוסטפלד) בתיק תעבורה 7216-07-12 מיום 9.9.13 במסגרתו הורשע המערער בעבירה של נהיגה בשכרות לפי סעיפים 62(3), 39א, 64ב(א)(ד) לפקודת התעבורה יחד עם תקנה 169 לתקנות התעבורה.

העונש שנגזר על המערער:

קנס בסך 3,000 ₪;

פסילה בפועל לתקופה של 24 חודשים;

פסילה על תנאי בת 8 חודשים ל- 3 שנים;

מאסר על תנאי בן 5 חודשים ל- 3 שנים, שלא יעבור עבירה של נהיגה בשכרות או תחת השפעת משקאות משכרים, או ללא רישיון נהיגה תקף מעל 12 חודשים או בזמן פסילה.

על פי כתב האישום, יוחסה למערער עבירה של נהיגה בשכרות, כאשר בליטר אוויר נשוף נמדדו 465 מיקרו גרם אלכוהול. המערער כפר באשמה.

עיקר טענות ב"כ המערער במסגרת הערעור מופנות לעובדה כי שני עדי התביעה מרקו פטרוניו וניסים סנקר לא התייצבו לדיון ההוכחות הראשון ועל אף הסכמת ב"כ המערער שלא לדחות הדיון וכי הוא מוותר על חקירות נגדיות, התביעה התעקשה לדחות הדיון, התחמקה מהגשת תעודת עובד ציבור. בית המשפט ללא הנמקה והסבר דחה הדיון וזאת אך ורק כדי לענות על צרכי המאשימה ולאפשר לה ביצוע תחבולה שעמדה מאחורי הבקשה.

לדין ההוכחות השני התייצבו עדי התביעה, אלא, שב"כ המאשימה לא חקרה אותם וכל מטרתה היתה כתחבולה לבצע מקצה שיפורים בתיק הראיות. בית המשפט נעתר לתיקון כתב האישום והוסיף את עורך התע"צ כעד תביעה ובמועד הנדחה נשמעה עדותו - ערן דקל עורך התע"צ.

בישיבת ההוכחות הראשונה לא היתה בידי ב"כ המאשימה התע"צ. ביהמ"ש התעלם ממחדלי המאשימה.

עוד טען ב"כ המערער, כי כרטיס המכשיר שנשלח אליו מהתביעה הסתיים ביום 13.3.12 אך לבית משפט קמא הוגש כרטיס המסתיים ביום 18.2.2013 ובית משפט קמא קיבל המסמך כראיה.

בית משפט קמא מנע מב"כ המערער להגיש את המסמכים כפי שהוא קיבל מידי התביעה.

במהלך המשפט התבקש בית משפט קמא למנות מומחה מטעם ביהמ"ש והטעם בכך היה כי המערער צרך אלכוהול סמוך למועד נהיגתו, במצב דברים זה ולאור הכמות שנמצא אצל המערער, כך לטענת בא-כוחו, יש ליתן הדעת לשאלה, מה היתה רמת האלכוהול בגופו של המערער בעת הנהיגה שעה שהיא שונה משעת הבדיקה. ומאחר וחלפו בין זמן השתייה לעצירת המערער חצי שעה ומרגע עצירתו ועד בדיקתו 39 דקות נוספות, הרי שבזמן הנהיגה ריכוז אלכוהול בדמו של המערער היה נמוך מזה שנמצא בפועל בעת הבדיקה.

בימ"ש קמא דחה בקשת ב"כ המערער למנות מומחה כאמור ובכך שגה.

בתום עדות המערער ביקש בא-כוחו פעם נוספת את בימ"ש קמא לזמן מומחה מטעם בית המשפט, הבקשה נדחתה אך ביהמ"ש קמא איפשר מועד הוכחות נוסף על מנת שיובא עד מומחה מטעם המערער, והתנה הדחייה, בתשלום הוצאות בסך 5,000 ₪.

בהחלטה זו טוען ב"כ המערער, קשה להימנע מהשוואה לבקשות המאשימה המתקבלות בהינף יד, כאילו, במשפט אין שני צדדים אלא, תביעה ובימ"ש, הסנגור שקוף, אל מול יחסו העוין של בית המשפט כלפי הסנגוריה לבקשותיה וטענותיה (ראה סעיף 48 להודעת הערעור).

החלטת בימ"ש קמא בדבר הטלת הוצאות בסך 5,000 ₪, אם יידחה הדיון, מנה בפועל יומו של המערער. ברור, לטענת ב"כ המערער, כי ההחלטה נועדה אך ורק כדי למנוע קיומה של פרשת הגנה, בית משפט קמא אילץ את ב"כ המערער לשמוע את התיק על פי החלטות שרירותיות של בימ"ש שנבעו בעיקר מדרישות המאשימה, תוך התעלמות בוטה מהסנגוריה ועל כן יש להורות על זיכוי המערער.

ב"כ המשיבה מבקשת לדחות הערעור על כל חלקיו.

לגופו של עניין דין הערעור להידחות:

1. בעת הדיון בערעור ציינה ב"כ המערער, כי קיבלה חלק מחומר הראיות והתייחסה לכרטיס המכשיר.

החומר שנמסר לה, טרם ישיבת ביהמ"ש קמא, היה עד ליום 13.3.12 ואילו בביהמ"ש קמא הוספו דפים בעניין כרטיס המכשיר המסתיימים ביום 18.2.2013, העבירה גופה בוצעה בחודש יולי 2012.

עוד טענה ב"כ המערער בעת הדיון בערעור, כי תעודת עובד הציבור לא היתה ברשימת עדי התביעה על פי כתב האישום. התביעה ביקשה בבימ"ש קמא תיקון כתב האישום במועד דיון ההוכחות הראשון, כפי שמופיע בפרוטוקול (שם).

על בית המשפט להדגיש, כי במועד הטיעון בערעור משהוצג לבית המשפט כתב האישום ע"י ב"כ המערער, בלא ציון עדי התביעה, הוגש לבית המשפט על ידי ב"כ המשיבה צילום מכתב האישום שהתקבל בפועל אצל המערער, בו מופיע כעד תביעה: תע"צ יחד עם שני עדי תביעה נוספים, בלא ציון שמו של עורך התע"צ (כאשר השם הוסף מאוחר יותר), כאשר השם הוסף מאוחר יותר.

ביהמ"ש מצא לציין לפרוטוקול הדיון בערעור, כי על כתב האישום שהוצג לו מב"כ המשיבה מופיעים 3 עדי תביעה - ניסים סנקר, תע"צ, תעודת בלון. אך ב"כ המערער המציאה לביהמ"ש עותק מכתב האישום בלא ציון עדי התביעה.

השוואה בין כתב האישום שהוצג על ידי המשיבה לכתב האישום שהוצג על ידי ב"כ המערער, מלמד כי חסר קטע צילומי של עדי התביעה מכתב האישום שהוצג על ידי ב"כ המערער ולכן, לא ניתן לקבל טענת ב"כ המערער כי בכתב האישום המקורי לא צוינו עדי תביעה כלל.

על אף זאת לא חזרה בה ב"כ המערער מטענותיה.

2. לאחר עיון בראיות התביעה כפי שהוגשו לביהמ"ש קמא, הגעתי לכלל מסקנה, כי בימ"ש קמא לא טעה בהכרעת דינו המפורטת המובילה להרשעת המערער.

בית משפט התרשם ממהימנות עדי התביעה.

המערער עצמו הודה בשתיית משקאות אלכוהוליים פעם אחת שהיתה 3 שעות לפני שעזב את המקום ופעם שניה חצי שעה לפני שעזב את המקום. מכשיר הנישוף נמצא תקין. בימ"ש סומך קביעותיו על הפסיקה המחייבת הנהוגה בעניין כיוול מכשירי ינשוף.

ב"כ המאשימה בבימ"ש קמא נהגה כדין משביקשה להוסיף שם עורך התע"צ לאחר שנכחה לדעת כי ב"כ המערער מבקש לזמן עורך התע"צ למתן עדות.

מלכתחילה, אין צורך בציון שם עורך התע"צ בכתב האישום עם הגשתו. די בכך שעצם קיומו של תע"צ מופיע ברשימת עדי תביעה על גבי כתב האישום. שכן, לא בכל מקרה ומקרה נדרש עורך התע"צ לעדות. ומשנדרש לעדות, יוסף שמו באמצעות בקשה לתיקון כתב האישום. מכאן מה שנעשה בבית משפט קמא אינו פסול ואינו טעות.

3. תוך הפרוטוקול אני למדה, כי אכן הושלמו מסמכי כרטיס המכשיר ונשלחו לב"כ המערער כפי שפירט ב"כ המאשימה לפרוטוקול בעמ' 28. המסמכים הושלמו עד למועד 18.2.13 ועד בכלל.

בית המשפט אישר הגשת המסמך, לפיו אלה נשלחו אל ב"כ המערער ואפשר לב"כ המערער דחיית המשך עדות העד, אך ב"כ המערער הוא זה שבחר לא לקבל המלצת בית המשפט. זכויותיו של המערער לא נפגעו בהחלטה זו.

אני מוצאת כי בימ"ש קמא לא טעה, והחליט נכונה כשבחר, שלא למנות מומחה מטעמו. חובה מסוג זה בענייננו, אינה מוטלת על בית המשפט. יחד עם זאת, ביהמ"ש אפשר לב"כ המערער להמציא חוות דעת מומחה מטעמו.

אכן, ולאחר שביהמ"ש דחה בקשת ב"כ המערער למינוי מומחה מטעם בית המשפט, וזאת עוד בטרם בחר המערער להעיד, משהתבקש בימ"ש קמא פעם נוספת על ידי ב"כ המערער למנות מומחה מטעמו, ואת לאחר עדות המערער, ביהמ"ש הסכים לאפשר זאת לב"כ המערער, אלא, התנה ביהמ"ש קמא דחייה נוספת של מועד הדיון בתשלום הוצאות בסך 5,000 ₪.

בית משפט לא נפל לכלל טעות בהחלטה זו.

אם היה סבור ב"כ המערער, כי יש בחוות דעת מומחה מטעמו, להביא לזיכוי המערער, היה עליו לקיים החלטת בית המשפט, ומשלא קיים אין לו להלין אלא על עצמו.

לא מצאתי כל ממש בהודעת הערעור.

הכרעת הדין מבוססת היטב, מנומקת, נתמכת בפסיקה ואין להתערב בה.

לעניין העונש, בימ"ש קמא הורה על תקופת פסילת מינימום כפי שנקבע בחוק. גזר הדין מנומק היטב, לא נפלה בו כל טעות ואין להתערב בו.

הערעור נדחה.

המזכירות תמציא לב"כ הצדדים פסק דין זה.

ניתן היום, ט' שבט תשע"ד, 10 ינואר 2014, בהעדר הצדדים.